

POSTANOWIENIE

Dnia 21 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z odwołania I. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.
o prawo do świadczenia przedemerytalnego,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 21 maja 2014 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 29 sierpnia 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania bez
obciążania skarżącej kosztami zastępstwa procesowego strony
pozwanej.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 sierpnia 2013 r. Sąd Apelacyjny w (...) III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację ubezpieczonej I. S. od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. z dnia 2 października 2012 r. oddalającego odwołanie ubezpieczonej od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z dnia 17 maja 2012 r. odmawiającej przyznania jej prawa do świadczenia przedemerytalnego.

Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu Okręgowego, że skoro wnioskodawczyni nie zarejestrowała się we właściwym powiatowym urzędzie pracy w ciągu 30 dni od dnia ustania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, to nie spełniła warunku do nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego wymienionego w art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o

świadczeniach przedemerytalnych (jednolity tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 170 ze zm.). Ubezpieczona pobierała rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 30 sierpnia 1992 r. do 30 czerwca 2011 r. W dniu 24 maja 2011 r. wystąpiła z wnioskiem o przyznanie prawa do tego świadczenia na dalszy okres, co spowodowało wydanie decyzji odmownej z dnia 20 września 2011 r., od której ubezpieczona nie wniosła odwołania. Natomiast w dniu 26 września 2011 r. zarejestrowała się w Powiatowym Urzędzie Pracy w M. jako osoba bezrobotna. W świetle art. 102 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) nie ulega wątpliwości, że prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy ustało z dniem 30 czerwca 2011 r., a zatem 30-dniowy termin, o którym mowa w art.2 ust. 1 pkt 4 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych rozpoczął bieg z dniem 1 lipca i upłynął z dniem 30 lipca 2011 r. Jest to termin prawa materialnego i jako taki nie podlega przywróceniu. W konsekwencji zarejestrowanie się przez ubezpieczoną w urzędzie pracy w dniu 26 września 2011 r. nastąpiło już po upływie tego terminu.

W skardze kasacyjnej ubezpieczona zarzuciła błędną wykładnię art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych przez przyjęcie, że nie dochowała 30-dniowego terminu do rejestracji we właściwym powiatowym urzędzie pracy od dnia ustania prawa do renty z tytułu zdolności do pracy, pomimo że zarejestrowała się w powiatowym urzędzie pracy jako osoba bezrobotna w ciągu 30 dni od dnia wydania decyzji o odmowie przyznania jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres. W ocenie skarżącej za przyjęciem skargi do rozpoznania przemawia potrzeba wykładni art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych w celu rozstrzygnięcia kwestii, „czy warunek przyznania prawa do świadczenia przedemerytalnego, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych dotyczący obowiązku rejestrowania się we właściwym urzędzie pracy w ciągu 30 dni od dnia ustania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, pobieranej nieprzerwanie przez okres co najmniej 5 lat, należy uznać za spełniony w sytuacji gdy ubezpieczony zarejestruje się we właściwym powiatowym urzędzie pracy w ciągu 30 dni od dnia ustatecznienia lub uprawomocnienia się decyzji

odmawiającej przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres”. Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy przez przyznanie skarżącej prawa do świadczenia przedemerytalnego w związku ze spełnieniem przez nią łącznie wszystkich wymaganych przesłanek do nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego, a także zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego, w tym o kosztach zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniosł o jej oddalenie i o zasądzenie kosztów postępowania wg przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do rozpoznania, ponieważ przepis art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy o świadczeniach emerytalnych, który wymaga zarejestrowania się we właściwym urzędzie pracy w ciągu 30 dni od ustania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, nie budzi kontrowersji interpretacyjnych co najmniej w odniesieniu do ustania prawa do renty okresowej, która przysługuje na okres konkretnie oznaczony, tj. okres „zamknięty” wskazany w decyzji organu rentowego (art. 59 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach). Oznacza to, że prawo do okresowej renty z tytułu okresowej niezdolności do pracy ustaje z dniem upływu końcowego terminu okresu, na który świadczenie to było przyznane, a nie dopiero w dacie „ustatecznienia się” lub uprawomocnienia się decyzji odmawiającej przyznania renty na dalszy okres. Brakuje zatem podstaw prawnych i uzasadnienia do swoistego odsuwania („odraczania”) biegu terminu na zarejestrowanie się w urzędzie pracy do dnia wydania odmownej decyzji rentowej choćby dlatego, że termin ten jest taki sam dla osoby, która po upływie okresu, na który miała przyznana rentę okresową, nie ubiega się już o kolejne świadczenie rentowe, jak i dla osoby, która składa wniosek o przyznanie nowej renty okresowej lub na stałe. W tym zakresie Sąd drugiej instancji trafnie zwrócił zatem uwagę na brak uzasadnienia postulowanej w skardze kasacyjnej interpretacji, skoro od

odmownej decyzji rentowej przysługuje odwołanie do sądu ubezpieczeń społecznych, a od wydanego wyroku stronom przysługuje apelacja, a następnie możliwość kasacyjnego zaskarżenia, co prowadziłoby do wydłużania materialnoprawnego terminu 30 dni ze względu na wszczęte kolejne postępowanie rentowe lub sądowe („w praktyce o ponad rok”). Ponadto zarejestrowanie się w urzędzie pracy w celu ubiegania się o świadczenie przedemerytalne nie stanowi przeszkody w ubieganiu się o rentę z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres, gdyż w razie potencjalnego zbiegu prawa do renty z prawem do świadczenia przedemerytalnego, to świadczenie podlega zawieszeniu. Wszystko to oznaczało, że w przypadku ustania prawa do renty okresowej z upływem okresu, na który świadczenie to było przyznane, wykładnia sposobu liczenia lub zachowania terminu z art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy o świadczeniach emerytalnych nie wymagała merytorycznej interwencji Sądu Najwyższego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji w zgodzie z art. 398⁹ § 2 k.p.c., odstępując od obciążania skarżącej żądanymi przez pozwany organ rentowy kosztami postępowania kasacyjnego (art. 102 k.p.c.).